

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

Vita S. Vigoris Episcopi Baiocensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

credibili stupore confusi, Præsidi gesta commemorant. Ille verò partim ira, partim admiratione commotus, iussit Philocomo principali Veronensium ciuitatis, vt ad prædictum locum festinus accedat, & ad eruendum lapidem innumerâ secum multitudinem ducat. Statim igitur præconis voce populus cõgregatur. Qui vbi primùm ad prædictum locum cum eo, cui summa huius operis fuerat assignata, peruénit, mox iniicere manum lapidi tentauerunt, sed statim ab Oriente fulgor nimij splendoris exortus est. Nec mora, tonitruum & fragor quidam, vt putarentur cuncta corruiere. Statim terra concussa est, & nutantia omnium corruiere vestigia. Ecce autè duo equites, magno fulgore radiantes, à caelesti sede venientes, terras volatu nimio percutunt: quorù sella, frena & omnis ornatus adinstar lampadarù caelesti igne rutilabant. Hoc cum omnis illa, quæ cõuenerat, multitudo cõspiceret, ita timore causa præsentis virtutis expauit, vt fugiente sensu pariter atque anima, in æternam mortem oculi clauderentur. Cæteri verò, qui euaserant, ad profana templi simulacra fugientes, cum ad scelestâ ingrederentur altaria, in ipsâ perfugij sui sede ceciderunt: Nec corus ad ipsam templi ianuam spiritum fudit. Vbi verò templum omne repletum est, missus è caelo ignis, & populum exussit, & templum. Multipharie itaque mortis, tam à percussis, quàm in censis, numerus fuit duo millia septingenti. Pauci verò, qui euaserant, ciuitatem petentes, magnis per omne iter vocibus conclamabant: Magnus Deus Mariæ: magnus Deus Christianorum. Et crediderunt, perterriti eo timore, tria ferè millia animarum. Passa est sancta virgo sub Adriano Imperatore.

Neitromesium

Vicio caelestis

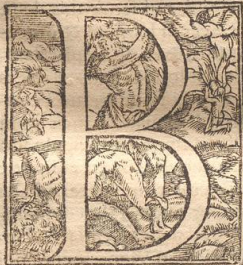
Tria hominum millia conuertitur vilo prodigio.

VITA S. VIGORIS EPISCOPI BAIOCENSIS, A.

F. LAURENTIO SVRIO NONNIHIL CONTRACTA

stilo mutato. Habetur in antiquis MS. codicibus absque nomine

Authoris, sed videtur fide digna.

BEATVS Vigor in Atrebatensi territorio parentes habuit, generis nobilitate & fide conspicuos. Cumq; adhuc matris gestaretur vtero, audiuit illa ab Angelo in somnis habere ipsam in vtero filium, quem Dominus sua gratia illustraturus esset. Regnante Childeberto Francorum Rege, educatus est intra monasterium beatissimi patris Vedasti, quod est in Atrebatensi territorio, vbi inter monachos in monastica religione degens, tâta obedientia & humilitate præditus fuit, vt in ipsâ pueritia & adolescentia alijs omnibus gratiosior videretur. At parentes eius rebus locupletes, non tam monachû, quàm opum suarum hæredem, eum post se relinquere cupiebant. Ille verò non immemor sententiæ Saluatoris, centuplum & vitam æternam promittentis ei, qui reliquerit patrem & matrem & agros propter nomen ipsius, maiori flagrabat rerum caelestium, quàm terrenarum facultatum, desiderio.

Novèbris 1.

S. Vigor degit in monasterio.

Matth. 19.

Gen. 22. Iustus à Domino dirigitur in vias rectas.

Conuertit multos ad Christum.

Itaque nudatis & paupertatis studio, quicquid habere poterat, in pauperes clam erogabat. Diuino autem instinctu permotus, cum beatissimo patriarcha Abrahamo constituit exire è terra & cognatione sua: sed cum nesciret, quonam iter intenderet, tandem ad Occidentem coepit proficisci assumpto itineris socio puero Theodemiro. Interim audit Angelum in somnis sibi dicentem: Perge ire, quò ccepisti. locus enim tibi à Deo paratus est, & multum populum ad veram traduces fidem. Ità ergo diuino fretus auxilio, peruénit in Baiocensem regionem ad vicum quendam, qui Redeuerus dicitur, atque illic commemoratus est. Erant verò loci eius homines bruti, diuini cultûs ignari, sacrilegæ superstitioni addicti, multis implicati erroribus, colentes dæmonum simulacra, & Deum verum prorsus ignorantes. Coepit ergò vir Dei eis prædicare verbum Dei, extructoque oratorio, in vigilijs & precibus pernoctare, & assiduè deprecari Dominum, vt ad cognoscendam veritatem corda paganorum sui spiritûs gratia illustraret. Tantam autem ei gratiam cõtulit Deus, vt penè omnes ad Christum conuerteret prædicatione sua & multis sanctitatis exemplis.

Volens ergò Christus militem illum suum in ea regione innotescere, hac ratione id effecit: Vir quidam, quem ipse conuerterat, filium habuit impensè charum, qui febre correptus, excessit è viujs. Eius corpusculum mater, acerbissimè dolens,

collocavit in lectulo veniensque ad virū Dei, cum ingenti eiulatu dixit: Sancte Vigor, si verē seruus Dei es, & si vera sunt, quæ in nomine Iesu Christi annuncias, veni, excita filium meum vita functum, & credemus missum te à Domino in regionem hanc ad illuminandos nos. At vir sanctus humi se prosteruens, orabat Dominū cum lachrymis, vt puero vitam restitueret in illius populi salutem. Expleta oratione, ait ad mulierē: Quid mihi molestiam exhibes? Dixi tibi: si crederis toto corde in Deum verum, quicquid petieris, ab illo te impetraturam. Credidit mulier, & abiit: & ecce vbi accessit ad fores domūs suæ, videt filium suum proflitentem, laudantemque Deum & dicentem: Laudo & magnifico Christum filium Dei, qui mihi per preces serui sui Vigoris, vitam & salutem reddidit. Multo ille tempore postea superuixit incolumis. Propter hoc autem miraculū fama beati viri longē lateque increbuit, & ad eum confluxere cæci, claudi, alijsque morbis afflicti, qui eius precibus curati sunt.

Excitat pu-
erū defun-
ctum.
Curat mul-
tos ægros.

Per id tempus Volusianus quidam, homo opulentus, prædijs & familia locuples, in eadem regione degens, venit ad virum Dei, aitque illi: Scio miraculis potentem te esse, quæ per te Dominus efficit. Oro igitur, vt venias ad possessionem meam. Est enim illic in sylua serpens immanis, qui flatu suo & homines & pecora multa adurit, vt nemo ausit in eius loci circuitu quicquam attingere. Tu nos precibus tuis ab illo libera. Respondit vir Dei: Non possum ego quicquam per me efficere, nisi Christus filius Dei, qui dedit discipulis suis potestatem calcandi super serpētes & scorpionēs, & super omnem potestatem inimici, constantiam mihi præster ad conterendam calidissimi serpentis nequitiam. Abi nunc igitur, & die tertio huc reuertere, & si Deo visum erit, ibo tecum. Suo ergo more vir Dei in preces incumbens, & biduana inedia se afficiens, multasque fundens lachrymas, implorabat Dei misericordiam. In dē tertio die accedens ad locum, reperit viam, qua serpens ibat ad fontem, & rursus redibat ad specum suam. Eam autem viam antiquæ maceræ & quædam ingens arbor obtegebant. Propius igitur ad specum se adiungens, exclamat vir Dei: Serpens an-
trique & satan, præcipio tibi in nomine Iesu Christi filii Dei viui, qui seruis suis dedit virtutem ambulandi super aspidem & basiliscum, & conculsandi leonem & draconem, vt exeas ab hac specu: Mox prodit ille, stridens dentibus, & erecto capite flammam vomens, tãquam iam deuoraturus hominem Dei. Fertur longus fuisse ad pedes quadraginta, ad specum terribilis. Postquam autem vidit Christi seruum, mox contracto ore & abiecta ceruice, venit ad eum. At vir sanctus sublata manu Crucis signū exprimens, orarium suum inicit in collum eius, eumque ligatum tradit discipulo suo

Luc. 10.

Psal. 90.

Immanem
serpentem
profligat.

Psal. 67.

Item duos
alios serpē-
tes,

Creatur Ba-
iocensis Epi-
scopus.

Spiritualia
exercitia
eius,

ceum ouem mansuerat, dicens ei: Duc eum ad litus maris, nec vltra liceat ei in hoc loco commorari. Cernens hæc populus, qui ad hoc spectaculū conuenerat, in Dei laudes prorupit: Reuera, inquit, Deus est in seruo suo, per quem tale edidit miraculum sub oculis nostris. Porro Volusianus abiiciens se ad pedes beati viri, Dominum confitebatur mirabilem in sanctis suis: donauitque sancto Vigori locum, qui Cerisiacus dicitur, qui in circuitu ferme quinque & viginti viculos habuit.

Alius etiam serpens exijt è loco, quem Cellam nominant: sed illum quoque vir beatus profligauit. Sed & apud Cameronem trans fretum alius miræ magnitudinis egressus, audiuit à viro Dei: Præcipio tibi, draco, nè humum deinceps attingas, neque vlli homini nocere ausus sis, atque ita mox ille præceps in mare ruit. Has ob causas, ea quæ diximus, prædia vir Dei dono accepit. Fama autem virtutum eius in dies augescente, cum è vita abiisset Baiocensis ciuitatis Episcopus, Clerus omnis & populus sanctum Vigorem sibi petijt Episcopum. Dei ergo nutu & multorum Pontificū favore Episcopus ordinatus est. Eam verò dignitatem, virtutum studijs bonorūque omnium exercitatione ornauit. Nam deinceps operam dedit, vt magis magisque purum Domino exhiberet famularum, die noctuque ieiunijs, vigilijs, orationibus, diuinis lectionibus & concionibus vacans. Ea tempestate, cum ad concionandum iret, venit in montem, qui tum quidem Phœnus appellabatur, nunc autem Christinatus dicitur, milliario vno ab vrbe. In eo monte erat saxea effigies mulieris, quam loci eius incolæ tanquam sacrum quiddam colebant. Cumque vir Dei suo more verbum Dei illis prædicaret, omnes rustici illi indignabundi cum multa iniuria eum eiecerunt, dicentes: Nos patrum nostrorum morem retinebimus, & neque à cultura deorum nostrorum vnquam recedemus, neque tuis dictis obtemperabimus. Quamobrem commotus vir Dei, recessit inde. Postea verò ad Regem Childebertum se conferēs, narrauit ei quemadmodum regio Baiocensis ad fidem traducta sit, dempris eius montis

montis incolis, qui etiamnum profana superstitione diabolicis erroribus implicati tenebantur. Rex autem admirans sanctitatem & famam beati viri, ait ad eum: No- uit sanctitas tua montem illum esse regie ditionis, & priscis temporibus fiscum regalem fuisse. Ego vero illum cum omnibus, quæ ad eum spectant, tibi trado perpetuo possidendum, ut omnem illic idololatriam destruas, & in Christi nomine ecclesiam ædifices. Itaque Episcopus locum illum repurgauit, Baiocensesque omnes strenuam illi in construenda ecclesia operam nauarunt: locique habitatores, pij & religiosi effecti sunt, & mons Chrismati nomen accepit: decretumque est, ut ab illo die Episcopus Baiocensis in solennitate Paschali tres ibi infantes baptizet, atque ita cum reliquijs, cum presbyteris & diaconis, sacris vestibus indutis, cum choro psallentium domum reuertatur. Adueniebant etiam ad virum Dei multi vicini Episcopi, & prædia atque possessiones ei largiebantur. Complures etiam Clerici eo in loco diuinæ se seruituri subdebant.

Conuer-
te
quoddam ido-
lollatras, ec-
clesiam illi
extruens.

Porro Bertulphus Comes regionis illius, avaritiæ facibus incensus, agrum quen- dam beati viri inuadere conatus, cum armatis hominibus eum occupauit. At vir Dei multa iam ætate fessus, & penè lumine destitutus, per nuncium rogauit eum, ut exiret ab hereditate, à Domino Iesu Christo ipsi per hominum religiosorum manus attributa: addiditque, nisi id faceret, se rogaturum Dominum, ut suam hereditatem tueatur. Sed vir ille superbia tumidus, nuncium sancti Episcopi cum iniuria abiecit, etiam minas intentans, nisi oculus abscederet: perrexitque agrum magna contentione colere. Vbi id renunciatum est viro Dei, consensu vehiculo suo, venit ad montem: ingressusque in templum, orauit Dominum, ut defenderet hereditatem suam. Nec- dum verò preces finierat, cum ecce repente ab equo corruit, & fractis cervicibus expirauit, æternas apud inferos daturus pœnas. Qui autem cum eo venerant, eare conspecta, celerimè domum abière: nec quisquam deinceps ausus est viri Dei possessionem sibi vendicare. Multa alia per eum Dominus operatus est, quæ, nè fasti- diose lectori molestiam afferamus, omittimus. E plurimis autem hæc pauca anno- tauimus, ut prudens Lector ex ijs plura possit colligere. Obijt vir beatus, senex & plenus dierum Calendis Nouembrijs, perfectus timore & fide Domini nostri Iesu Christi: permultosque discipulos in fide sanctæ Trinitatis educatos, post se reliquit. Conditus autem est in monte Chrismato, vbi ipse monasterium sibi condiderat: vbi per eius merita plurimæ diuinitus curationes & beneficia vsque in hodiernum præ- stantur diem: largiente Domino nostro Iesu, qui cum Deo patre & spiritu sancto vi- uit & regnat per cuncta secula seculorum, Amen.

Rec. tibi
horrendum
Dei iudiciū
in Comitè,
bona eccle-
sastica sibi
vindicantè.

Obijt vir
sanctus.

DIVI IOHANNIS DAMASCENI, QVOD II QVI, CVM FIDE EX HAC VITA EXCESSERVNT, VIVO-

rum Missis ac beneficijs inuentur, Oratio, Iacobo Billio interprete.

Nos eam in 14. capitula distinximus.

SVAVIBVS & exquisitis cibus propositis, sæpenumerò non ij tantum qui fame laborant, ad edendum attrahuntur, sed nonnunquam etiam ij, quos iam satietas cepit, extimulantur: quemadmodum etiam poculis ingenti suauitate atque fragrantia præditis non illi duntaxat qui siti afficiuntur, sed illi quoque qui sitim expleuerunt, ad bibendum illici solent. Atque item qui opum cupiditate flagrant, cum amplissimas diuitias adepti sunt, amor rament eos huc adigit, ut occasiones vndecunquè captent, quibus quotidie facultates suas augeant. Ad eundem igitur modum, o præstâtissima & selecta Ecclesiæ Dei membra, sacerdotes & patres, fratres, matres ac filij charissimi, nec diuinorum oraculo- rum fames, nec sacrarum disciplinarum sitis, nec rursus diuinæ scientiæ penuria, ut ad eas quas nunc proponimus sermonis epulas accumbatis efficit, verum cupiditas verè diuino beneficio instita, quæ de virtute in virtutem, & de gratia in gratiam, & de memoria in commemorationem nos prouehit. Plerumquè etenim vsu venit, ut quod homines adulta ætate fugit, hoc puer inueniat: & quod eruditos præterijt, indoctis

1. Nouembrijs
Cap. 1.

psal. 87.

in